

L'ESQUEVELLA

DE LA TORRATXA

«Es retornen 577 milions als Grans d'Espanya.»

FEROTYL

Específic de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)

(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la ejaculació prematura (pèrdues seminals); de la Feblesa y molt eficaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulanti de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Produce plú riglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfure, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dufrem **Preu: 21'75 ptes.**
Alt de Sant Pere, 60 - BARCELONA - Telefon 18631

CLÍNICA GALLEGO

Vies urinàries - Matriu - Sífilis
Impotència - Diatèria - Raigs X

Director: Doctor J. RIU
Diumenges, de 10 a 1

Consulta: de 10 a 1 i de 4 a 9
NOU DE LA RAMBLA, 18

ESCOPETES DE CAÇA

VENDES AL COMPTAT I A TERMINIS

RADIO SALMERON

SALMERON, N. 105 - BARCELONA - Tel. 78280

Es solliciten agents

**ARMERIA
RADIOS
VARIES
MARQUES**

Ganiveteria ARTERO

REGISTRADA

Casa assortida en tota mena d'eines de tall del ram per-ruquer. -:- Especialitzada en el buidatge de navalles i ajustament de màquines barberes.

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) **BARCELONA**

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA

VIES URINÀRIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7 - Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

TEATRE COMIC EXIT EXIT

de la revista de costums populars, en 2 actes i 18 quadros, de Paradas, Guime-nez i música del mestre Guerrero

La soia de oros

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

CINE TALIA

GRAN PROGRAMA CÒMICO

Un lio de familia.- El fantasma del oro.-
Charlot patinador.- Cinema.- No muerdas
a tu dentista.- La gran creació.- El as de
los bomberos.- El reloj del Rajá.- Dos pies
que parecen 3.- Pim, Pam, Pum.- Los ben-
ditos parientes.- Rivista y dibujos.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ,
PENEDIDES, 8. - Telèfon 21361
(ARREPENTIUAS)
BARCELONA

FORA DE BARCELONA:
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
ESPANYA: trimestre 3 Pesseles
ESTRANGER: trimestre 5 Pesseles

Ja no sabem on esguardar

aturo massa els ulls damunt d'una de les moltes coses de casa, saps,—ara més que mai—, que una esponja passarà damunt la teva meditació.

El senyor Portela Valladares ha dit que ja es podia dir gairebé tot. Deu ésser així: Degut a tanta llibertat no sabem què escriure i això de no sabem què escriure és un dir com qualsevol altre. Diríem millor si diguéssim: no sabem sobre què podem escriure.

Després de la publicació de cada número,—i vist el que nosaltres sabem—, fem projectes per l'edició vinent: «No tindrem més remei que fer un número de gran broma»; «Parlarem d'Abissínia»; «Dedicarem un número als estels». Però a tot trobem el seu però... El número de gran broma pot ésser mal interpretat. ¿Es pot parlar d'Abissínia? ¿Faran els estels massa pampallugues?

I fluctuant entre indecisions, arribem al dia en què hem de tenir llest aquest davantal per posar-lo damunt la primera plana de «L'ESQUELLA». El davantal no està pas fet. Seguim encara a mig vol, repenjan-nos damunt el que ens plauria dir, i somrient al que ens tocarà dir... Tirem enlaire els daus que representen la gresca, l'abissínia, i els estels. I cap sort no ens surt propícia.

Ens endinsem en una meditació. ¿I els temps en què no hi havia diaris? I pensem en les cançons que creuaven l'aire com a sagetes i fins en les noves que passaven de muntanya a muntanya per mitjà de fogueres. Mentrestant hi havia felïços mortals que feien l'elogi del cotó fluix, com a tap, per a les orelles.

Retenen la nostra atenció unes noves de diaris italians:

«Les tropes que embarquen vers Abissínia, criden amb entusiasme. Diversos vaixells han salpat del port de Nàpols». I els cronistes escriuen amb aquest D'Annunzianisme que es cargola dintre tota la prosa italiana actual. «els vaixells són torxes de cants patriòtics».

Nosaltres, que ja hem vist algunes guerres, coneixem perfectament l'embriaguesa de les anades, això vol dir que també coneixem la tristesa dels retorns.

I ja ens adonem que comencem a esguardar fixament i que els comentaris s'enfondrien amb facilitat, quan han de fer xarbotar superfícies com ho fa el rem lleuger de l'ala d'una gavina.

¿Anirà de conte?

No podria ésser explicada com un conte la vida d'Hailé Sellasié, actual «rei de reis» de Etiopia?

Hi ha qui ens el presenta heroic, lluitant contra els Ras i els Ministres que volien imposar-li la llei. Fins sabem d'ell alguna frase: —«Parlen en nom de la civilització! Sense la feracitat d'alguna de les nostres faixes de terra, i sense els nostres pretrolis, ningú no tindria la preocupació de civilitzarnos! També parlen en nom de la llibertat».

Sembla que el «rei de reis», i el Duce tenen la mateixa fórmula: —«Val més viure tres dies com a lleó que tot una vida com a moltó». Ja es una fórmula; una fórmula que pressuposa dents i urpes. ¿I si tots fóssim lleons?

Altra vegada ens n'anem al comentari, quan el que avui cal és no dir res, passar llisquent i deixar les serves dintre la palla perquè es madurin soles. Ja vindrà el novembre!

La fórmula actualíssima d'ésser lleó el temps que es pugui, a espatlles dels moltons, resignats a perenne moltonisme, fa prosèlits i tempta.

I es veu que sota les crineres dels lleons nia la idea cartoixana del silenci com a guariment de mals patriòtics. El fet no importa: el que importa és el comentari del fet.

Amb fixesa, no es pot esguardar res. El panegirista no ha d'analitzar; en té prou amb brandar l'encenser. Els maldecaps són per al qui mira fixament, per al qui precisa, hora darrera hora, la seva posició; per al qui cimenta allò que no accepta comentari.

Molts temps! ¡Tot un segle,—el XIXè, esmerçat a crear ideals i ve el segle XXè i, en retrocés marcadíssim, els esborrà!

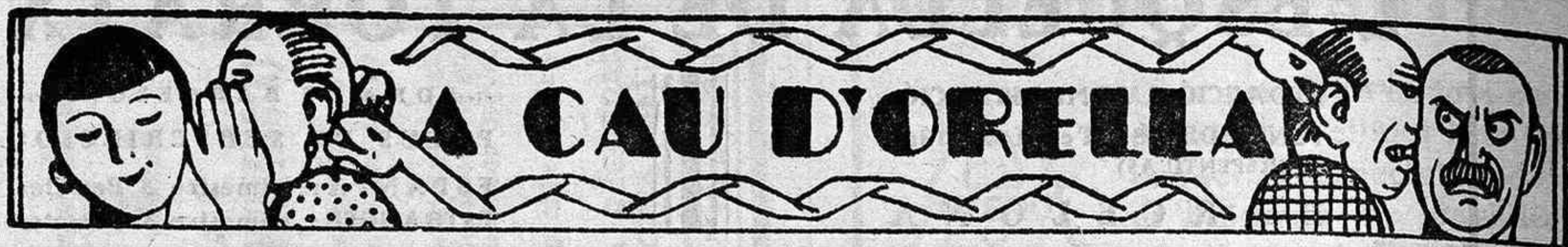
Tots els suggeriments de comentari que ens porta el córrer de la ploma damunt del paper, els hem de rebutjar. El temps,—diguem la calda de la temperatura—, tampoc no permetria afrontar el segle XIXè amb el segle XXè, l'un ple d'incrementació per a la ideologia, i l'altre glorificador de l'home porten un marxisme sense Marx, o sigui un marxisme d'home sense talent ni directiva.

Els Estats passen moments greus, les Pàtries perden importància, el feudalisme abissini tempta la fam d'un altre feudalisme; trontollen moltes coses i es fa servir el puntal oblidant la reconstrucció.

Per a guarir aquests mals corre una recepta feta d'una barreja de silencis que no té altra finalitat que la que té el tancar la finestra quan criden al carrer: la d'estalviar-se la remor dels crits sense el talent de cercar de suprimir-los.

¿Què hi farem? D'un dia un altre en ve—deien els nostres avis.

Ara que els nostres temps són uns altres, i una característica de la modernitat és la pressa. Diguem nosaltres: D'un instant un altre en ve!

A la caça del diàleg

Quan passem pels corredors de la Casa Gran, som tot orelles. Anem a la caça del diàleg.

—I ¿què, Don Francesc de Jaumar i de Bofarull?

—Va fent. El seu camp d'acció són les oficines municipals i els empleats. En Massip hi va conquerir tanta glòria.

—¿Ho criticués?

—Sí! No critico que es procuri el bon funcionament de la burocràcia municipal, ni que es procuri que tothom formi, malgrat tothom no formi, com sap molt bé el senyor Jaumar: els de Madrid, que cobren d'allà i d'ací, no formen, a pesar de les 6.000 pessetes llençades per a extraordinaris de vigilància.

—I si fa tot el que pot fer!...

—Oh, en aquest cas trobem que essent mosso de vara municipal, ja en tindria prou!

Honors republicanes a la conseqüència política

El Julià Clapera ha estat nomenat Caballer de l'Ordre de la República: una cosa així, molt honorífica, i molt cobejada, premi a la seva conseqüència política.

Creiem demostrar la conseqüència i els mereixements que té el Julià Clapera, per ésser tot això que l'han fet, en dir que la seva evolució,—sempre ascendent i rectilínia—, l'ha portat a passar del radicalisme bàrbar fins a la direcció de «La Razón» i a la Presidència de les Joventuts d'Unió Patriòtica, fent-lo reposar,—per ara—, en el radicalisme eufòric dels nostres dies.

Si això no són coneixements i conseqüència, i si Julià Clapera no mereix ésser caballer de l'ordre de l'actual República, que vingui el més pintat i que ho digui!

El Follet segueix visitant despatxos.

Despatx de Don Josep Codolà

La Lliga n'ha fet la seva ciutadella. Té la cultura pel mànec.

En aquest despatx no s'expliquen contes, però l'ombra d'en Pol, el gran pastissejador, s'hi fa palpable. Anades, vingudes. Tot té caire subterrani. No es fa res per a Barcelona: tot es fa per a la Lliga. En el ben entès que els de la Lliga han estimat Barcelona i

Catalunya perquè s'han cregut que Catalunya i Barcelona eren ells.

Llegiu L'Esquella de la Torratxa

Despatx de don Francesc Santacana

Proveïments! Tira peixet. Ens han promès que dintre de poc baixaran de preu els articles de primera necessitat. Ara per ara, continuen enlaire.

Com fumen els senyors que van a proveïments! En el despatx de don Francesc Santacana es troben les puntes de cigar més orgulloses que es poden trobar per la ciutat. Ni al «Círculo Eqüestre»!

Cafés del Brasil

Per tot Espanya

Exigiu els cafès del Brasil

Són els més fins i aromàtics

CASES BRASIL

BRACAFÉ

PELAYO - CARIOCA

Despatx de Josep Farrero

En aquest despatx també s'expliquen contes. En els despatxos radicals, el conte està a l'ordre del dia. Tot és laborar per a la ciutat.

Al despatx de Josep Farrero el follet hi ha conegut el conte de la naftalina:

—«Un senyor entra a casa l'adroguer: —«Dóni'm un quilo de naftalina per matar arnes». Li donen el quilo i el senyor paga.

El senyor torna, a l'endemà, a casa l'adroguer: —«Dóni'm dos quilos més de naftalina per a matar arnes».

Als vuit dies d'anar el senyor a casa l'adroguer ja comprava un quintà de boles de naftalina per a matar arnes.

Extranyat l'adroguer li preguntà: —«Perdoni: ¿què en fa de tanta naftalina?»

—«Hi mato arnes—replicà el senyor—. Però veurà, com que tinc tan mala punteria!...

Despatx d'en Ramon Coll i Rodés

A les llistes oficials de l'Alcaldia Ramon Coll i Rodés, és en Coll Rodés.

Aquesta mutilació gramatical de català se sent en el despatx d'en Coll i Rodés: allò fa sentor de Lliga passada.

Compreu L'Esquella de la Torratxa

Xampany

CODORNIU

Sant Sadurni d'Anoia

El despatx s'anima un xic quan Roda i Ventura hi va a malparlar d'en Francesc de Jaumar i de Bofarull.

Els dictats de la consciència

¿No us fa molta gràcia, quan després d'una cosa confusa, i esbullada, us surt algú a parlar-vos que en Tal, i en Tal han obrat de «conformitat als dictats de la seva consciència?»

Suposem que es paguen molts diners, ens sorprèn que es paguin, hi ha ombres arreu, es parla de gent «que han pecat per haver complert massa el seu deure», s'invoca la netedat, la puresa, l'honor, etc., quan encara no veieu res clar, es mata l'afer amb un: «han obrat de conformitat als dictats de la seva consciència.»

Veritat que us ve a la boca dir: —«Veureu, això de la consciència és una cosa molt elàstica. Tothom la té com la té.»

I prou, que a boca tancada no hi entren mosques!

GLOSSARI

El perruquer per afició

¡ Què hi farem! La resignació és una virtut heroica que obra com una mena de refrescant contra els aca-laraments propis, i té la gràcia que un dia pot conver-tir-se en la galleda d'aigua que haurà de remollir els arravataments dels qui avui ens fan la llesca.

No passem, doncs, de la gasosa o del sidral—efer-vescència lleu i inofensiva—, de la casta orxata o de l'innocentó gelat de maduixa sintètica. El temps s'ho porta i, si més no, les exigències del temps.

Amanim el pay-pay i la canyeta xucladora i prepa-rem-nos a encetar un d'aquells temes adequats a les circumstàncies—a les circumstàncies de la moda impe-riosa—, els quals temes si bé no tenen suc ni bruc. gau-deixen de l'avantatge de no obligar a fer cara de tres déus a més de quatre pacients pares de família, ni de posar esarúpols de consciència als qui temen més un reny del tribunal de la penitència que no pas l'a-compliment racional i ad líbitum d'una potestat laica.

Posats, doncs, en aquesta còmoda i refrigerant tes-situra, parlarem d'un home, per bé que modest, ex-traordinari, que està donant a Barcelona lliçons de des-interès i d'amor a una dèria fonament sentida. Mo-tius de delicadesa ens priven d'assenyalar dades massa comprometedores, en el sentit que una publicitat ex-cessiva mustigaria l'encís veritablement franciscà dels actes del nostre heroi, a més d'altres inconvenients fà-cilment comprensibles.

Hi ha a Barcelona un home que viu de renda, és pro-pietari de dues menes de finques—rústegues i urba-nes—i talla copiosament cada trimestre el cupó amb la mateixa joia que tallava rodolins quan era xicot. A-quest ciutadà que, ara com ara, no es dedica a la po-lítica, no té vicis grossos ni fa fumar xemeneies de fà-brica ni rondinar màquines de taller, té simplement

la fal.lera de tallar cabells i d'arranjar testes, amb ex-cepció de les que ja tenen categoria de poms d'escala o de boles de billar, en el sentit material i calb de la paraula.

Diuen que Lluís XVIè. era aficionat a fer de ma-nyà, que Carles III.º o Carles IV.º—tant se val!—com-ponien i adobaven rellotges. Un cardenal feia puntes al coixí i Guillem, l'ex-Kaiser, ascla teies. Doncs bé; el nostre bon burgès barceloní sent l'ofici de perruquer, però d'una manera originalíssima, sui gèneris. Per-tany a la categoria d'aquells rellotges que marquen i toquen les hores quan i com volen, d'aquells rellotges que havien merescut la simpatia d'Anatole France, perquè tenien idees pròpies.

El nostre perruquer d'afició agafa la clepsa que se li presenta a les mans, com un objecte de creació ar-tística i tan bon punt la deixa xollada com un planell de la Manxa quan hi ha passat la llagosta amb un pe-tit manyoc de cabells ençà i enllà, com una mena d'oa-si, o bé fa més escales i escaletes que les que hi ha en un mètode d'estudi de piano, o bé a la finca d'en Ro-viralta. Quan la inspiració se l'emporta, fa filigranes. Talla i retalla com si fes fistó i deixa un cap com una estora de mostres vista del revés.

Després de tot, l'home no fa la competència a nin-gú. Treballa per al seu art i, de més a més, paga al client o al pacient, segons l'obra o els estropicis. No més s'imposa una obligació. La de no fer més que una operació cada dia.

Segurament que en el nostre temps, en què molta gent està avesada a parar la mà, la filantròpica dèria d'aquest perruquer amateur serà considerada com unes oposicions per a anar a parar a Sant Boi sense bitllet de tornada. Els qui no pensem d'aquesta manera, hem d'elogiar el gest exemplar d'aquest perruquer benè-mèrit que paga, quan són molts els qui després de prendre'ns el pèl, ens arrenquen la pell i buiden les butxaques.

PANICAL.

**La
Cuina a Gas
indispensable
a tota
Casa Moderna**

EXPOSICIÓ I VENDA:

APLICACIONES AL GAS

Avinguda Portal de l'Àngel, 20

Esports

Cronòmetre

L'HOMENATGE I BENEFICI A PEP SAMITIER

Si un jugador ha fet política d'intriga al si d'un club de futbol, aquest ha estat Pep Samitier Ell, quan era l'home idòl del Barcelona, quan els socis infeliços del club blau-grana si no jugava Samitier creien per endavant que un partit es podia donar per perdut, va deixar-se portar pel corrent afalagador dels èxits, oblidant que era una peça d'un conjunt, per adonar-se que tenia una personalitat pròpia.

Professional cent per cent, puix que com pocs jugadors feia valer el seu professionalisme, arribà al punt més alt dins del Barcelona perquè acostumat a fer amb traça incomparable la traveta als jugadors del bàndol enemic, sabia fer caure directives i es guanyava l'odi d'uns i les simpaties d'altres.

Trobant-se encara en condicions físiques per a jugar, Samitier va rebre la baixa del club. Havien pujat al Consell Directiu elements del Barcelona dels que ell tant havia combatut, i el gran jugador fou víctima de la seva mateixa política de divisió i d'intriga.

Samitier passà al Madrid. De l'entrada d'en Pep al Madrid en sabem quelcom per haver tingut intervenció directa en l'acte. Han passat dos anys, i avui, el qui fou el més gran jugador d'equips catalans, vol deixar definitivament el futbol, però ha caigut en l'obscure oblit i en l'odi d'una part dels socis del club blau-grana, que potser siguin els mateixos que han combatut sempre Zamora perquè va deixar el Barcelona.

Un acord d'assemblea, pres en un moment d'eufòria antisamitierista quan encara governava la directiva que havia decretat la seva expulsió, priva a Samitier que el Barcelona prengui la iniciativa de dedicar-li un homenatge.

L'expulsió de Samitier la va admetre com per curar-se ells mateixos de l'error idiota que havien sofert en creure sempre que sense ell no hi havia Barcelona. El pas de Samitier

a l'oblit l'admetien, però no la idea de veure'l jugar per als colors d'un altre club oblidant que hi tenia tot el dret essent jugador professional.

D'aquella època dels èxits barcelonistes i de l'edat d'or del nostre futbol, Piera i Alcàntara van passar a la reserva despedits amb sengles partits de benefici. Aquells no han jugat per a cap altre club en deixar la pilota, però Samitier, del benefici del qual s'ha parlat amb insistència aquests dies, ha acabat la seva vida esportiva defensant els colors d'un altre cercle, i això hi ha barcelonistes que ho creuen imperdonable.

L'expulsió de Samitier fou injusta. Si calia sotmetre'l a una disciplina se l'hauria pogut sotmetre a l'empara dels reglaments del professionalisme, sense arribar a l'expulsió.

Es diu que la Federació Catalana ha pres la iniciativa de proposar a l'assemblea de demà que els clubs catalans patrocinin la despedida d'en Sami. Creiem sincerament que el futbol català hi té un deure, perquè hi ha figures que, a desgrat de la seva condició professional, van lligades íntimament amb la personalitat del nostre futbol regional. Els obstacles que en el cercle barcelonista es troben, per política de capelleta, no s'hauran de trobar a l'assemblea federativa. Pensi la Federació Catalana que representa ara més que mai el futbol professional i que en el professionalisme de Samitier, a desgrat de les intrigues de club i de les penyes d'admiradors, al professionalisme d'alguns jugadors d'avui hi ha una diferència notable. Samitier, per amor propi, havia col·laborat a decidir molts partits i molts campionats per Catalunya, cosa que alguns professionals d'avui no sabrien fer perquè els manca un xic d'espiritualitat.

Cal que el seny s'imposi en uns i altres i que el jugador més internacional que ha produït el futbol català, llevat de Ricard Zamora, passi a la jubilació portant un bon record dels esportius de Catalunya que tants moments de goig van fruir als camps de joc amb les seves gestes.

AQUELL

Yltaveu indiscret

Demà, al circuit de Montjuïc, Cardona, Prior i Bachero, rebran l'homenatge del poble per la gesta portada a cap a la volta a França.

No han fet un primer lloc, però el ciclisme nacional ha aconseguit una rehabilitació i això és estimable, avui que l'esport hispànic tan poc es cotitza internacionalment.

* * *

L'«Espanyol» volta per Amèrica jugant partits i fent bones pessetes. Hom parla de la tornada de l'«Espanyol» per octubre, un cop ací s'hagin jugat quatre partits de campionat català.

Es just que el Club blanc-blau presenti un equip reserva al campionat de Catalunya en perjudici dels altres clubs?

La Federació Catalana de Futbol no ho hauria de permetre.

* * *

Ara que la nostra natació sembla trobar-se en condicions de competir amb les nacionalitats estrangeres, vénen els grans partits internacionals a la piscina de Montjuïc.

Després de fer un partit igualat amb França, ens batrem demà amb l'equip de Suècia i diumenge amb el de la ciutat d'Estocolm.

Si els nostres nedadors no fan aigües, creiem que no han de vencer Suècia, però sí que faran un paparet acceptable.

* * *

Ara ve la Volta al País Base i els primers inscrits són valors internacionals italians, i Marian Canyardo.

No sabem que farà el nostre as de la bicicleta. Es quasi segur que a la sortida l'acompanyaran les protestes del públic i les manifestacions d'animadversió després del fet de França.

Li costarà, a Canyardo, més del que es pensa esborrar el mal efecte de la seva irreflexiva retirada.

* * *

Girona i Badalona s'han quedat on eren. La promoció no ha servit de res. No ha servit més que per palesar que l'emoció de la promoció no l'ha de superar cap altre torneig per molt que s'esforcin uns i altres, i que amb la promoció automàtica establerta es va a la crisi econòmica del futbol professional modest.

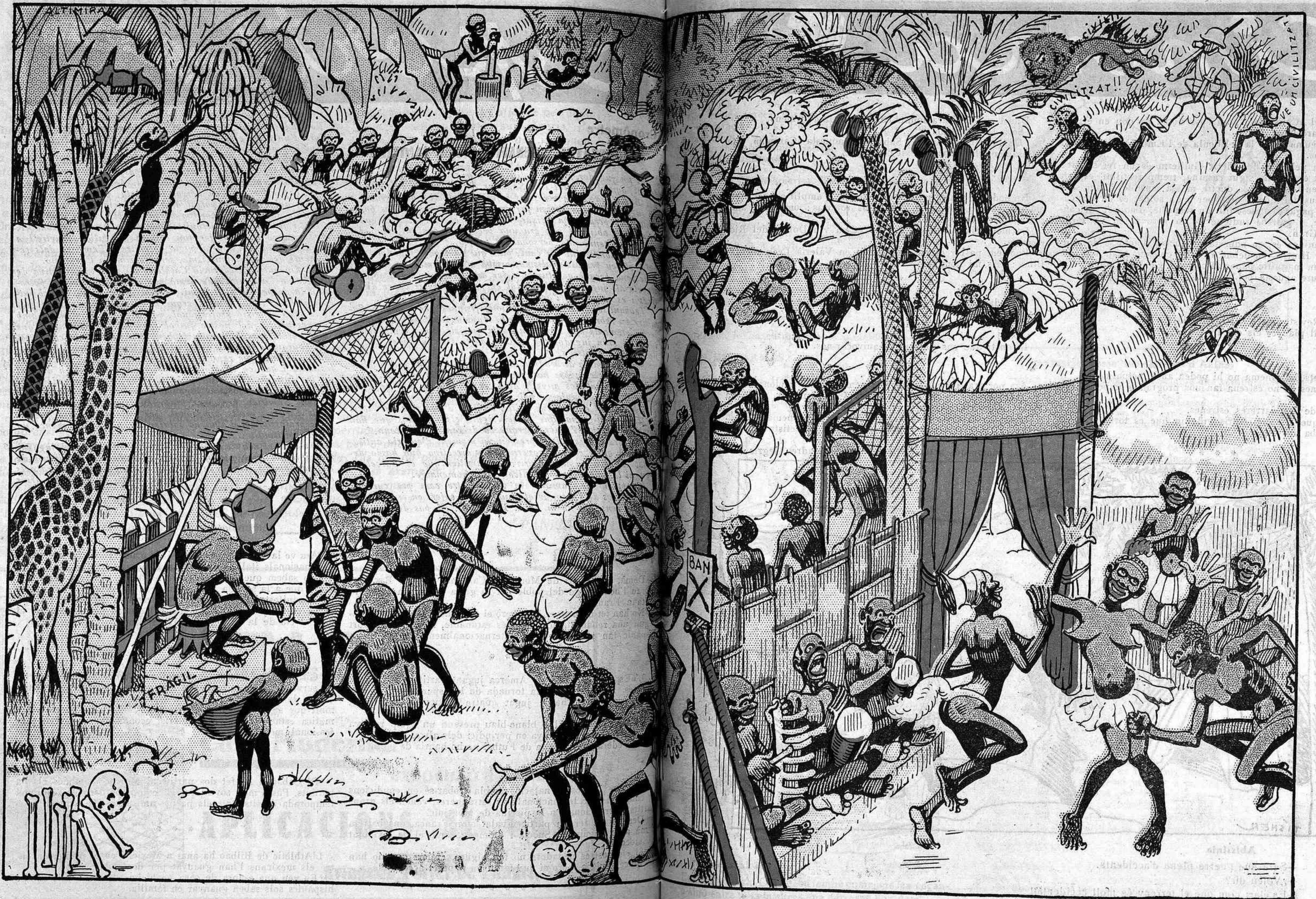
* * *

El Sabadell ha fet dos partits al Marroc i ambdós els ha perduts. Passa molt sovint que els equips perden després d'una temporada d'èxits, tots els partits amistosos que juguen.

* * *

L'Athlètic de Bilbao ha anat a Mèxic, i en el primer encontre els mexicans l'han guanyat per dos gols a un.

Es veu que a fora de casa no hi ha res a fer. Els equips hispànics sols saben guanyar en família.

¡Que bé s'est al Congo!

Cinema

Llevat del «Colisèum», poca cosa hi ha de nou en els cinemes de Barcelona.

El «Colisèum» passa la pel·lícula de l'Emil Jànnings: «El Rey Soldado».

Una bona pel·lícula! Federic Guillerme és un rei soldat: l'angoixa tot el que no sigui caserna, tremp rectilini, esperit de cap. El seu fill és massa dúctil, massa sensible, àdhuc sent les noves veus del món, i això per a un soldat és un manament que es paga. D'aquest fill tan suspecte, d'aquest fill considerat feble, i gairebé indigne de la corona, en va sortir Frederic el Gran.

Emil Jànnings és, en aquesta producció, l'actoràs de sempre. Warner Hintz —un debutant en el cinema, gran actor de teatre— fa un magnífic paper al costat d'Emil Jànnings.

Per a veure aquesta pel·lícula es pot desafiar l'estiu.

* * *

«Ràdio Revista 1935», al «Capitol».
Mau! Cal plànyer els qui hi vagin!

* * *

Els amants del cinema no hi poden anar, actualment.

Els cinemes de no estrena fan uns programes impossibles: tots iguals.

I plens de les darreres estrenes.

Sembla que els empresaris vulguin que es torni a veure el que s'acaba de veure.

* * *

Diuen que la «Paramount» edita un altra «Carmen».

¿Serà la «Carmen» n.º...?

¿De qui serà el caprici? Sabem que aquesta «Carmen», feta seriosament, ha estat un èxit còmic.

* * *

No podem donar cap nova directa. Per a omplir aquesta secció ens caldrà seguir el camí dels rotatius: omplir-la amb comunicats d'empresa:

La biografia de James Cagney. Com viu Dolors del Rio, etcètera.

Podríem parlar també del que fa en Valerià Leon mentre filma: «Es mi hombre».

* * *

—¿Podria ésser un bon film: «Es mi hombre»?

—Sí.

—¿Creieu que ho sigui?

—No!

I consti que ens plauria d'equivocar-nos.

* * *

Ara per ara, no creiem en la cinematografia nacional.

Benet Perojo és un mig director. I és el millor. Treballa seguint els altres: no fa treball propi.

Sense un director de geni no s'imposa cap cinematografia.

Per altra part tampoc no creiem en el llibretista cinematogràfic.

Cal anotar que actualment es filma: «Madre Alegria».

Abissínia

—Serà una guerra plena d'accidents.

—¿Voleu dir?

—És clar: com que el terreny és molt accidentat!

EL PROBLEMA ITALO-ABISSINI CADA VEGADA ES PRESENTA MES NEGUS

La S. de N. intervè, armant Abissínia

ENTUSIASME

Addis Abeba, 1. — Aquest matí hi ha hagut una brillant desfilada de les forces abissínies. El Negus ha fet un gran discurs de caràcter bèl·lic i els milicians etiòpics l'han ovacionat a bastament.

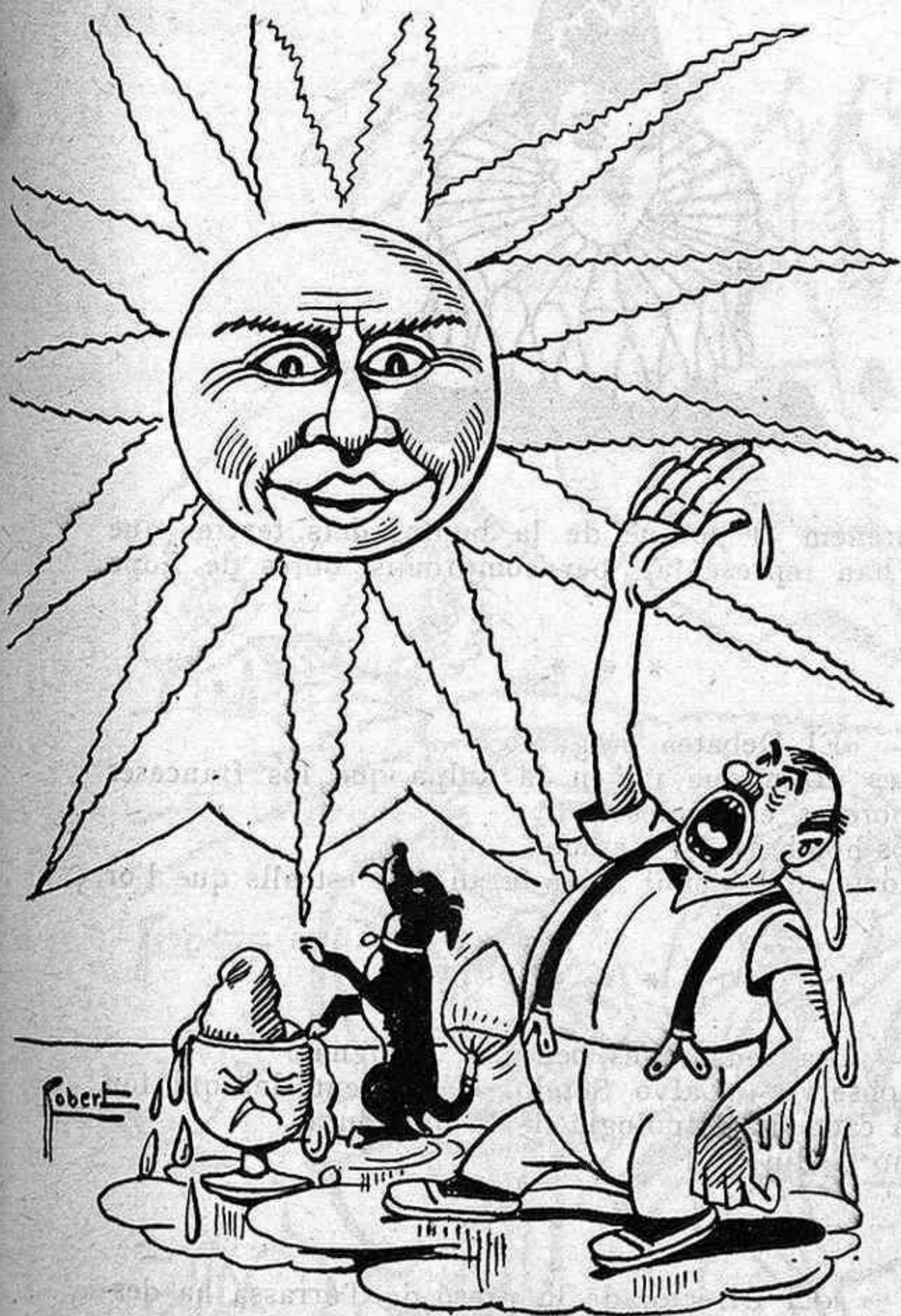
Regna gran entusiasme. Sembla com si, als abissinis, els hagués arribat d'ambaixador. Després de la desfilada, els soldats negres del Negus s'han posat a cantar el seu himne guerrer. Traduint a l'espanyol que ara es parla, fa així:

*Negus-tan todas,
Negus-tan todas,
Negus-tan todas en general.
Però Mussolini,
Però Mussolini,
Però Mussolini me gusta más.
—Negrito no digas esto,
que el Duce te va a pegar.
—¡ A mí no me pega nadie
porque digo la verdad!*

Com deiem, hi ha entusiasme de preferència i general.

ARRIBEN MES ARMES

Addis Abeba, 1. — Hayla Selassié ha rebut una nota de lliurament d'armes. Tot seguit ha estat organitzada una manifestació que s'ha dirigit al port. Els manifestants han començat a descarregar les caixes d'armaments, que han arri-

Preguera al Sol

Ep, noil afluixa. Cal que tu també comencis les vacances o sinó entre tu i els altres ens deixareu liquidats!

Un americà resse ueix la ruta d'Aníbal

—Que vols que et digui. Em sembla una «anibalada»..

bat a bord de tres vaixells. Immediatament s'ha pogut constatar que la S. de N. havia prés cartes en el conflicte italo-abissini, procurant que l'armament de les forces del Negus fos ben internacional.

En efecte, han arribat set-cents canons Krupp, alemanys; vuit mil metralladores Hotchkiss, angleses; 900 caixes de bales dum-dum, escoceses; 400.000 màusers, suïssos i 35 avions, nordamericans.

Hom ha trobat a mancar, únicament, una partida de carros blindats, italiana.

A L'ARMA, A L'ARMA, FILLS DEL POBLE

Addis Abeba, 1. — Les armes arribades suara han estat repartides seguidament entre el poble negre. Un jueu ha intentat d'amagar-se sota el llençol un canó Krupp, però hom ho ha vist i ha estat castigat severament.

Per error en la comanda han arribat 250.000 màusers de més. Aquests 250.000 havien d'ésser càpsules enlloc de fusells. Però l'exèrcit irregular s'ha oposat enèrgicament al seu retorn a Suïssa. Molts dels negres van armats, ara, amb cinc o sis mosquetons alhora.

Ha estat declarat l'estat d'a l'arma.

ARRIBEN CAMISES NEGRES

Addis Abeba, 1. — Acaben de desembarcar dos destacaments d' camises negres. L'escena ha resultat una imponent manifestació de dol.

L'ASSAIG GENERAL DE LA GUERRA

Addis Abeba, 1, a la nit. — El Negus ha ordenat que es fes un assaig general del que serà la guerra.

Com que l'entrenament és necessari per ambdós països litigants, els italians han estat invitats a participar en l'assaig.

Els abissinis han optat per fer la guerra de guerrilles.

Els italians, per llançar bombes de gas des dels avions.

Hi ha, ara com ara, set o vuit mil baixes. Sort que, de moment, això de la guerra va de broma!

MES ENTUSIASME

Addis Abeba, 2, a la matinada. — Després de l'assaig d'aquesta nit, hi ha més entusiasme que mai. El Negus, però, ha fet declaracions als periodistes i els ha dit:

—Cada vegada veig la situació més negus!

Croniqueta de la setmana

Salamanca. — «Un cabrer salmanquès ha intentat de cremar la seva dona.»

El pobre, devia sentir-se «cabrejat».

* * *

Berlin. — «En el que va d'any s'han fet 56.244 esterilitzacions alemanyeses.»
Hi ha por que l'any que ve hi hagi una crisi de llevadores.

* * *

Londres. — «Els catalans, els rumanesos i els russos han obtingut els millors èxits en els festivals de balls i folklore, celebrats a Londres.»

Que hagin triomfat els balls catalans no ens causa cap sorpresa: fa tant de temps que la ballem!

* * *

Madrid. — «Uns periodistes espanyols han estat convidats a visitar Roma.»
I ha donat la casualitat que tots aquests periodistes són de dretes.
Quins elogis en sentirem!

* * *

Madrid. — El senyor Guerra del Rio ha aconsellat l'abstenció»...

* * *

Barcelona. — En Borrull, «l'elefant blanc», ha dit amb referència a la supressió dels passos a nivell:
—«Cal acabar amb aquest: Via crucis».
La frase és definitiva.

* * *

Madrid. — «La Nación» parla del desastre d'Annual i diu:
—«Malgrat que en els conflictes bèl·lics les catàstrofes siguin inevitables, del desastre d'Annual en tingueren la culpa els revolucionaris espanyols.»

Ni Goya no vo produir «frescos» capaços de fer la competència als de «La Nación».

* * *

Montevideo. — «Al tennista uruguai Ponce de León, no li agraden els camps d'herba.»
Es natural i lògic!

* * *

Barcelona. — «La Veu» s'ennorgulleix del vot dels seus Diputats en la votació de l'actual estat de coses.
Comprenem que «La Veu» en pugui tenir un gran orgull.
Ens plauria de saber ¿què n'opina el senyor Rahola?

* * *

Paris. — Una senyora casada, de resultes de la impressió que li féu una pel·lícula, es va tornar muda.

S'assegura que tots els casats del món cerquen el títol d'aquesta pel·lícula.

* * *

Madrid. — Gòmez de la Serna diu en el «Diario de Madrid»:
—«Los clásicos invitan a la soledad.»

Ara comprenem el perquè de la buidor dels teatres que aquests dies han representat, per compromís, obres de Lope de Vega.

* * *

Madrid. — «El Debate» pregunta:
—«¿Quiénes dirán que tienen la culpa que los franceses no quieran obreros españoles?»
—«Pues los hombres del bienio.»
Aquests homes del bienni aviat faran més estralls que l'or de Rússia!

* * *

Madrid. — «La censura és benigna, benigna.»
Ho hem observat: Calvo Sotelo, «l'assistent del qui fou Dictador», fa cada dia l'apologia de la dictadura.
I ningú no li diu res!

* * *

Terrassa. — «El Director de la presó de Terrassa ha descobert una mina per on volien fugir alguns presos.»
Quin home més afortunat! Va trobar una mina!

* * *

Madrid. — Anunci d'«El Liberal»:
«Representante perfume para atraer personas distanciadas.»
Recomanem aquest perfum als senyors Cambó i Cirera
Voltà.

* * *

Madrid. — Un altre anunci del mateix diari: Es l'anunci
d'un que vol casar-se i precisa amb termes contundents: «Inútil
presentarse profesionales ni loros.»
D'això se'n diu: parlar clar... i castellà.

* * *

Nova-York. — «En una presó han donat un concert de
jazz que ha durat dues hores.»
Els presos s'han queixat. Aquest càstig no figurava en la
sentència.

* * *

Xicago. — «A Xicago s'ha produït un gran incendi. El ca-
lor del dia, unit al calor del foc, han obligat els bombers a
treballar en mànigues de camisa.»

Es la primera vegada que els bombers hauran apagat un
foc amb aquesta mena de mànigues.

* * *

Barcelona. — «La Noche», del dia 26, publicava al peu d'u-
na fotografia l'aclaració que segueix:

—«En Tacoma (Washington), la policia antes. I es que
muchas cosas que una manifestación de protesta, haciendo uso
hasta de los gases asfixi norteamericana hubo de reprimir pa-
san en Europa, parece que no pasan en Norteamérica... pero
sí pasan.»

¿Volen més claredat?

* * *

Jaca. — El nou alcalde d'aquesta ciutat «es muy jaca...
randoso».

Fins Muñoz Seca ha arribat a Jaca!

—Creu-me: és un mal negoci, ésser pobre!

TELÓ ENLAIRE

Noves i comentaris

Emili Tintorer fa unes atinades observacions amb referèn-
cia als «Concursos de Teatre Amateur».

Remarquem una de les seves observacions: «Cal que els
amateurs s'encaminin envers un teatre nou.»

En els concursos propers caldrà que els organitzadors pun-
tuïn el gust en el triatge del programa.

Actualment, es dona el cas que la major part dels ama-
teurs de Catalunya són afeccionats a fer teatre; no són ama-
dors del Teatre. Amb això s'assemblen als nostres actors:
qualsevol cosa, mentre hi tinguin un paper.

Si s'ha de renovar el Teatre Català, és hora que es des-
triïn les valors d'aquest teatre que es separi el gra del blat
de l'almosta de boll. No és el mateix representar allò que pri-
mer ve a mà que contribuir, amb l'esforç del grup, a l'enlai-
rament del gust del públic i a la renovació del nostre teatre.

Insistirem en el tema.

* * *

Són baixa de la Companyia Nicolau-Martori, que volta per
Catalunya: Laura Bover, Maria Font, Lluís Torner, Enric
Lluelles, Avelí Galceran, Ferran Capdevila.

Tothom sap que els autèntics herois de la passada tempo-
rada al Poliorama foren Laura Bover—virtualment la primera
actriu—, i Enric Lluelles—virtualment el primer actor.

En el desinflament d'aquesta companyia, la segona part
ha anat més lenta que la primera: el desinflament de la Ni-
colau fou instantani: després ha vingut l'altre desinflament:
el del conjunt.

Ara... ara que pleguin!

* * *

¿Per què no parlem de les Companyies de Teatre Castellà
que passen per Barcelona?

Perquè no ens interessin.

¿Ens pot interessar «La Millona» de Suárez Deza?

¿Ens pot interessar el repertori d'Honorí Maura, on el de
l'estanquera Millan-Astray?

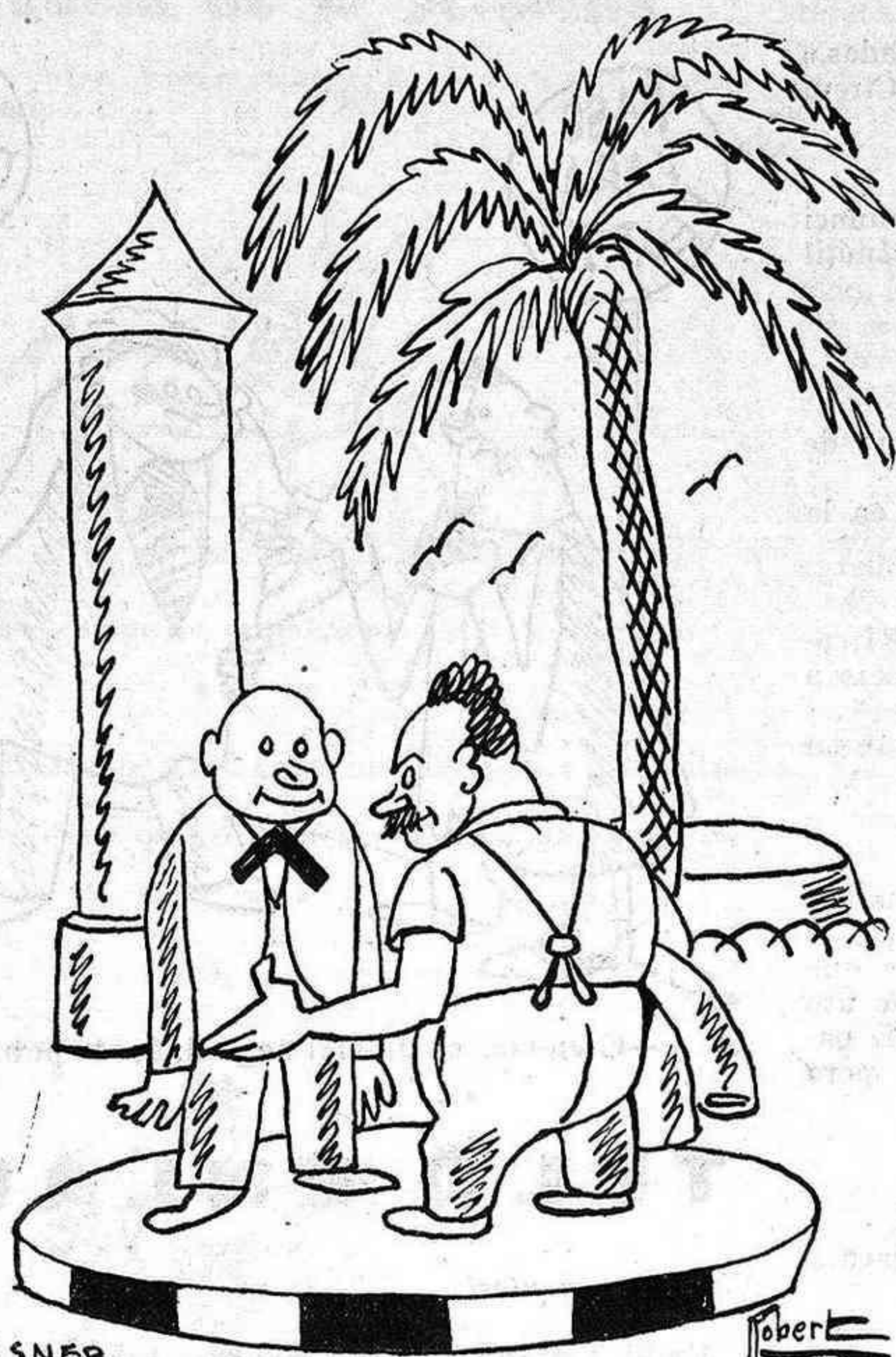
¿Ens pot interessar Muñoz Seca?

No, no i no!!

¿Ens poden interessar els Torrado i Custòdio, i qualsevol
altre d'aquests autors de teatre «papuruso»? Tampoc!

Creu-me, Pere, el vi et farà perdre la memòria, i quan l'hagis
perduda t'en recordaràs!...

TISNER

—¿I que m'en dius d'això que no es pot dir?
—Que vol que li'n digui; el que en diu tothom.

I això —llevat de comptades excepcions— és el que ens porta el teatre de Madrid.
Repertori «Les Hurdes».

* * *

Prudenci Bertrana estiueja a Vilada. Hi pinta paisatges. També escriu una obra de teatre.

Lluís Capdevila estiueja a Copenhaguen. Escriu la segona part de «La Mecanògrafa màrtir». (Això de Copenhaguen ho fa córrer ell.)

Josep M.ª de Sagarra no estiueja mai: hiberneja. No escriu cap comèdia. Tres dies abans d'obrir-se el teatre que necessiti obres seves els escriurà un poema.

Ramon Vinyes estiueja, tardoreja, hiberneja i primavereja a l'Hospitalet.

Agustí Collado va a estiuejar els dies de les excursions de «Teatre Amateur».

Domènec Guansé no estiueja: en el temps de calor es fon.

Josep Pous i Pagès fa penitència a Sant Pere Pescador: vol purgar els seus temps de director de la Nicolau i l'enredada que ens féu, fent-la semblar bona.

Albert Piera estiueja entre núvols. S'ha fet una tiara que diu: «Premi Ignasi Iglésies 1934».

Andreu A. Artís no té temps d'estiuejar: les obres l'empenyen.

Alfons Roure estiueja a Begas. No escriu; fa d'arquitecte.

Millàs-Raurell reparteix el seu estiueig entre el mar i la muntanya. Es tradueix ell mateix al llatí la «Fruita Verda».

Seguirem la llista dels nostres autors estiuejants.

* * *

Roser Coscolla ha tornat de València, on ha estat consagrada com a gran primera actriu.

Llàstima d'obra per a Roser Coscolla. L'obra «Sor Angèlica» malgrat li hagi donat nom i profit, és un «esperpento» (perdó Valle-Inclán!), d'un tal Francesc Gargallo, ja posat en cinta d'èxit.

Felip Coscolla ens anuncia per aviat un canvi de repertori. El fervor literari de Felip Coscolla, i l'exquisit temperament de Roser Coscolla ho fan preveure així.

* * *

Al Còmic han començat els assaigs de la nova revista: «Miss, Miss», amb música de Dotras Vila.

Diuen que Laura Pinillos, Alady i Lepè s'hi poden lluir molt.

Mentrestant al Còmic fan una setmana de «Las Vampiresas» a preus populars i després continuaran amb «La Sota de Oros», fins a la data de l'estrena.

* * *

Gran Price. Visita Lòpez i Jimènez Sales hi porten gent amb l'esqueixament dels seus vodevils i la picantor de la seva gràcia.

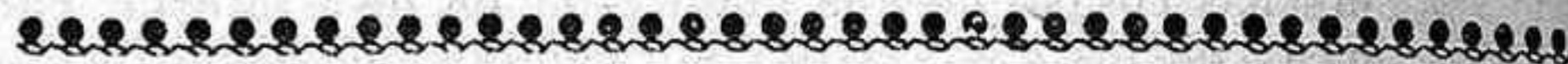
* * *

Vicenç Simon s'ha acomiadat. «El Beso del Remedio» no ha remeiat res. Es diu que l'empresa del Novetats ha perdut 20.000 pessetes.

I que vinguin «Besos».

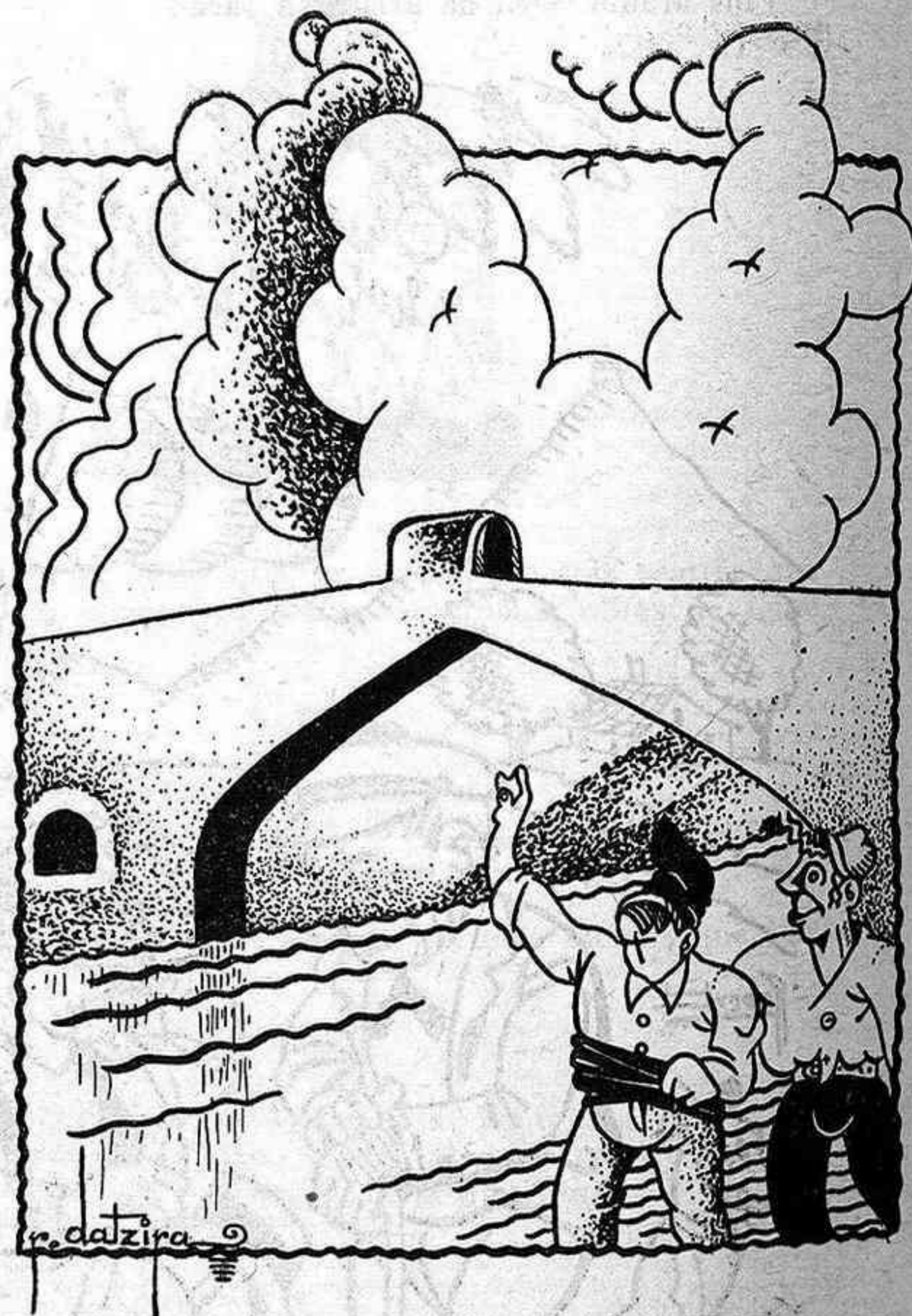
* * *

¿Quan tindrem teatre líric-català?

ESQUELLOTS

Si no vols «Gualdo» dues tasses. No en teniem prou amb les facècies de l'home de darrera fornada de la «Lliga» —

El Pont del Diable

—¿Voleu dir que el va fer el Diable?

—És molt possible! En països de creus els Diables són innúmers: com que darrera de cada creu diuen que n'hi ha un...!

tancament de l'Arxiu Històric de la Ciutat a les tardes, amenaça de desaparició o de desnaturalització del Museu Històric Barceloní, de Montjuïc, desnonament dels infants de la Colònia permanent de Berga—que ara ens arriba la nova que e' flamant culto-lligaire vol destinar aquesta colònia a una mena de dispeses per a ús dels col legis particulars i congregacionals de fora Barcelona. Els qui uguin pagar pensió hi aniran. Els pobres de Barcelona, restan exclosos. Un bon programa, senyors de la Lliga!

Llegiu L'Esquella de la Torratxa

* * *

Hom parla, encara que no gaire, perquè el poble amb un bon sentit admirable es desenten d'aquestes misèries, de com sovintegen les desercions cap a la drèta de determinats intel·lectuals de més o menys vàlua i solvència, segons els gustos, car en literatura les valors són relatives.

Naturalment que aquestes defeccions — anavem a escriure una paraula que s'hi assembla però que no és gaire correcta—

Compren L'Esquella de la Torratxa

tenen per base no pas una conversió ideològica, sinó la resolució d'un problema de rebost.

Sigui com sigui, aquest traspàs de jugadors, ai!, d'escriptors d'un club, ai!, d'un diari, a l'altre, fa l'efecte d'aquestes senyores més o menys professionals que canvien de «carido».

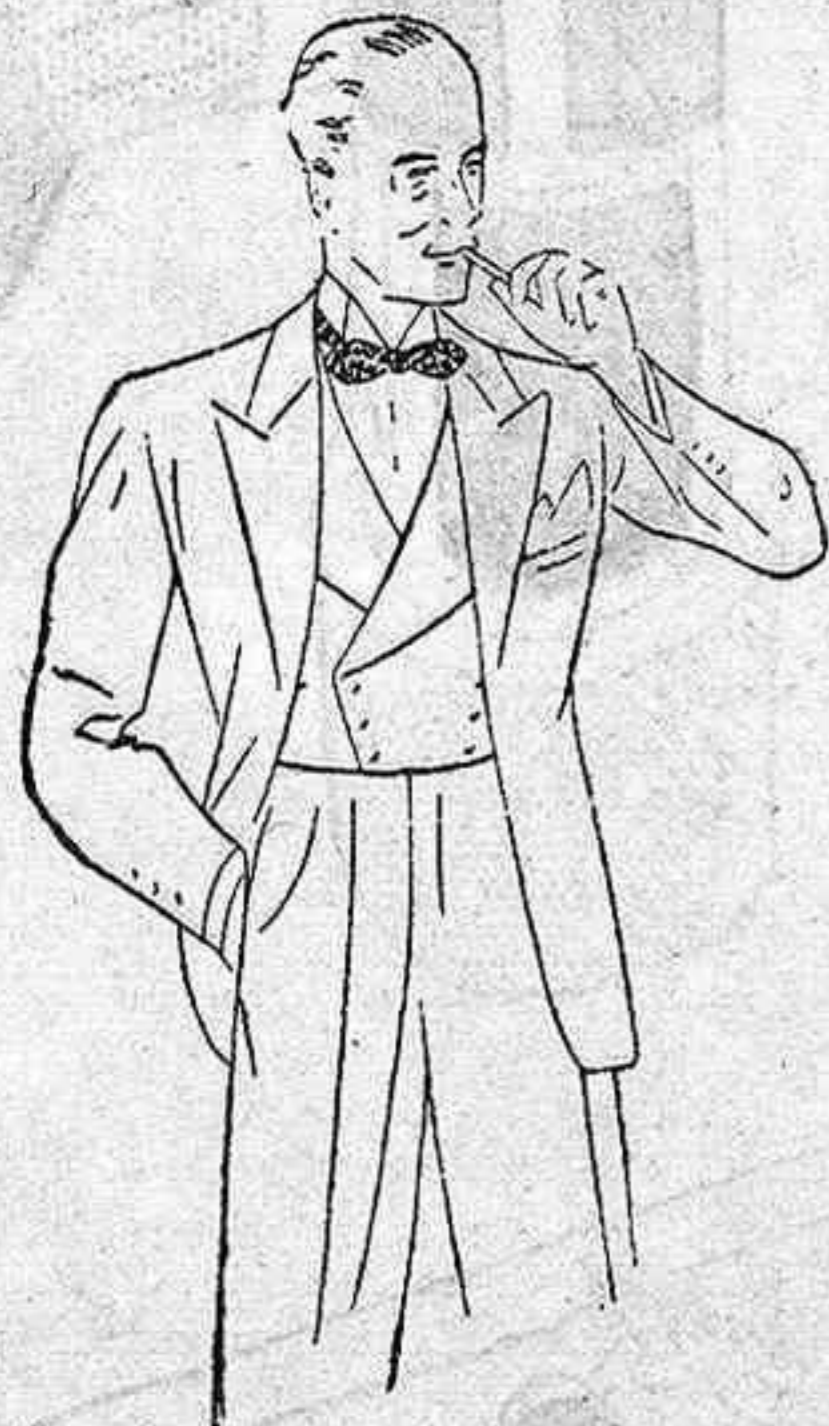
* * *

Compren L'Esquella de la Torratxa

Axioma dels feixistes: El cap no s'equivoca mai. Ningú li priva, però, de ficar els peus a la galleda. Exemples? Trieu i remeneu i pertot arreu en trobareu.

* * *

**Aquest número ha estat
visat per la censura**

**PERA VESTIR AMB ELEGAN-
CIA I PER POCOS DINERS**

Passeig de Gràcia, 18

Casa BASTIDA

**GRAN BASAR DE SASTRERIA I CA-
MISERIA SISTEMA NORD - AMERICA**

El nostres articles i els nostres preus sempre han respost a la mateixa idealitat: facilitar LA MAXIMA ELEGANCIA AL MES BON PREU, amb vestits, camises, pijames, barrets, corbates i gèneres de punt.

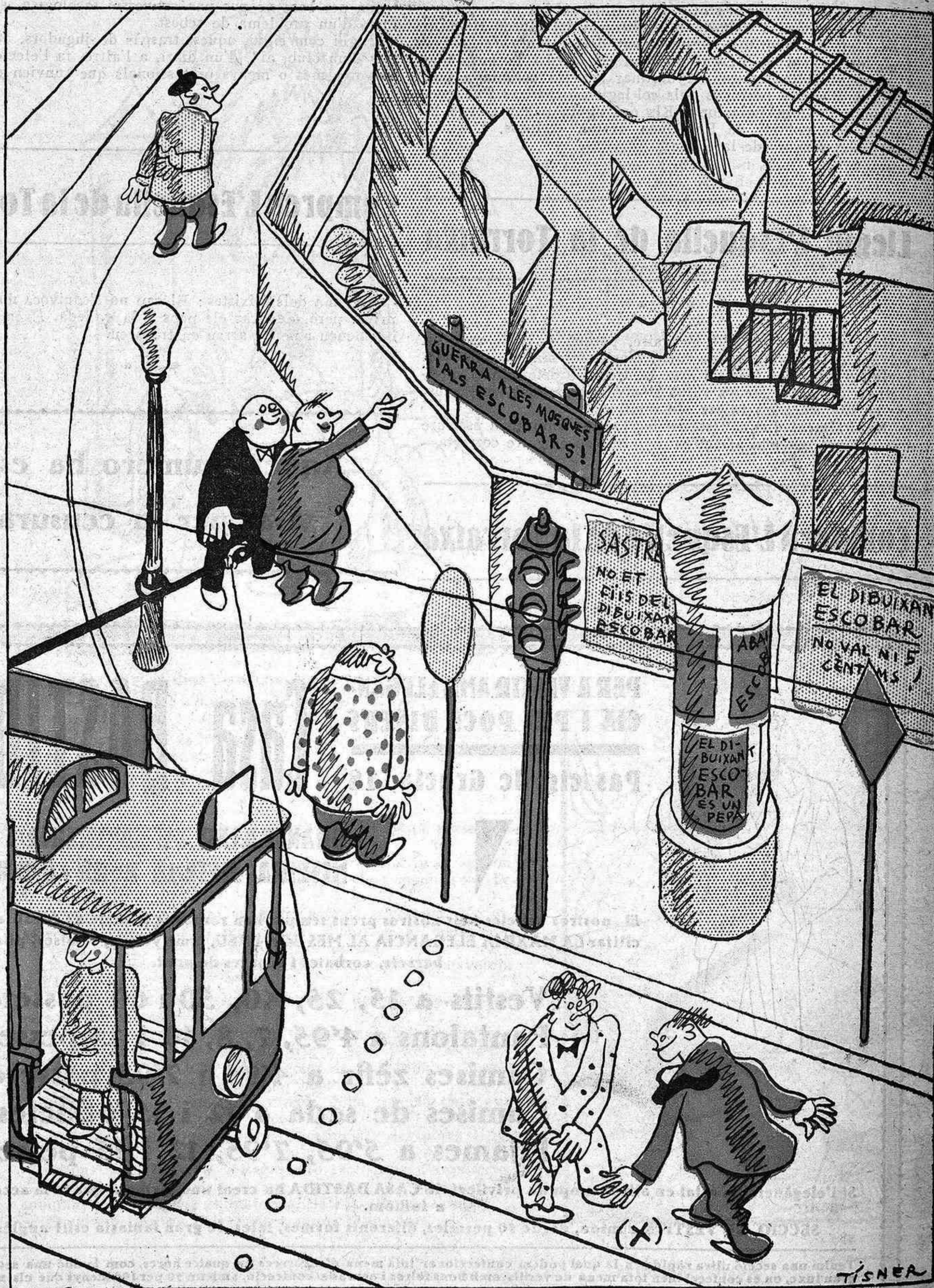
Vestits a 15, 25, 40, 50 i 60 pessetes
Pantalons a 4'95, 7, 8, 10 i 15 pessetes
Camises zèfir a 4'95 i 7'95 pessetes
Camises de seda a 12 i 15 pessetes
Pijames a 5'95, 7'95, 12 i 15 pessetes

Si l'elegància ha estat en altres temps un privilegi, la CASA BASTIDA ha creat una fórmula que la fa accessible a tothom.

SECCIO DE VESTITS a mida, desde 50 pessetes, diferents formes, teles de gran fantasia estil anglès.

Tenim una secció ultra ràpida en la qual podem confeccionar tota mena d'encàrrecs en quatre hores, com també una secció de gran luxe, on es confeccionen tota mena de vestits amb bons folros i acurada confecció, amb un 50 per 100 menys que els nostres competidors.

Considerem l'estalvi la cosa més essencial, obsequiem els nostres clients amb segells d'Estalvi de la Caixa de Pensions per a la Veïlla i altres presents, en proporció amb l'import de la compra.

—Els dos de primer terme (x)
—¿I com l'ha guanyada, en Maes, la Volta?
—Sí, miri: corrent més que els altres.

(El ninot és Tísner; l'acudit és Escobar.)